

# SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

## Szerkesztői szállás:

Szent-Miklós-utca 791. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

## Kiadó-hivatal:

A ref. főtanoda könyvnyomdája, hova az előfizetési pénzek és reklamatiók küldendők.

**Hirdetési díj:** Egy háromszor hasábozott garmond sor

ára 6 kr: bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

A hirdetési díjak előre fizetendők.

**Hirdetéseket elfogad:** helyben a kiadó-hivatal; Pesten:

Lang Leopold, Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Nen-Markt 14. sz.)

## Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész lven.

## ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre . . . . . 3 frt.

Negyedévre . . . . . 1 „ 50 kr.

M.-Vásárhely, 1874. nov. 27-én.

Az országgyűlés, a hirlapok, a vidéki közönség egyaránt osztozkodnak az ország mostani helyzete feletti aggodalomban.

Jobb- és baloldali képviselők beszédjeit azon nyomott hangulat jelzi, mely a közeli válság kitörésének előérzetét tükrözi vissza; jobb- és baloldali közlönyök egyformán bevallják, hogy a jelenlegi helyzet türehtlen, tarthatlan, s módokat és eszközöket kell feltalálni, hogy a nehézségek alkotmányos uton elháríttassanak.

A „Pesti Napló“ a baj elhárítása végett a jelenlegi miniszteriumtól vár erélyesebb működést, s ennek elődázhatlan kötelességül tekinti, hogy azon rendkívüli eszközöket javaslatba hozza, a melyek már az 1875. év elejével lehetségessé teszik azt, hogy kiadásaink szigoruan reducáltassanak, s bevételeink lehetőleg emeltessenek. Ez okból nem pártolja a cabinetváltozást, s üdvösebb jövőt sem Sennyei, sem Tiszától nem reményl, mint a milyet a jelenlegi kormány teremthet.

A „Hon“ szerint a feladat abban áll, hogy a kiadások azon ideig, a mig azokat biztos jövedelmekből fedezhetjük, lejjebb szállíttassanak. Ezt csak oly egyén viheti keresztül, a kit a mostani rendszer nem kötelez. Sennyeit erre alkalmasnak nem tartja, mert nincs pártja, nem ismeretes programja, s eddigi előlete nem nyújt garantiát arra nézve, hogy az alkotmányos életet és szabad előhaladást istápolni fogná.

Szerinte a helyzet ura csak is Tisza Kálmán, a kinek háta megett tekintélyes párt áll, kihez a középpárt könnyen csatlakozhatik, miután a jobboldallali egyesülés meghiusult, s ha a jobboldalról is találkozni fog vagy negyven képviselő, kik az államjogi kérdésektől eltekintve, egyelőre csak is a pénzügy rendezését óhajtják; akkor meg lesz a többség, s Tisza Kálmán helyre fogja állítani a megingatott egyensúlyt, s magának ennek megtörténéséig, vagy talán továbbra is biztosítani fogja a többséget.

A „Pester Lloyd“ és a „Reform“ reménylik, hogy a Deák-párt és a mostani kormány zászlója fog a jelenlegi nehéz küzdelemben győzelemre vergődni; de, hogy valóban így fog-e történni, arra nézve vajmi kevés biztosítékra lehet mutatni. A „Pester Lloyd“ kimondja, hogy a mostani pártalakulások leélték magukat, s a harcznak mielőbb ki kell törni, mire nézve óhajtandó, hogy mielőbb keresztül essünk rajta. Felemlíti azon eshetőséget, hogy Tisza Kálmán foghat többségre vergődni, de ekkor félni lehet a közjogi viszony bolygatásától; valószínűnek tartja, hogy Sennyei is ki fogja bontani azon zászlót, melyet egy év és nappal ezelőtt egy perczre fellobogtattott volt, s nem lehetetlen, hogy hódítani fog, csak hogy a „parlamentáris kormányforma, s al-

kotmányos szabadság árán ne történjék. Harmadik eshetőségnek tekinti Lónyai újabbi felforgódását, a ki közelebbről heves részt vesz a küzdelemben.

Győzzön azonban bármelyik pártvezér, azt óhajtja, hogy mielőbb történjék, ne hogy az alatt az állampénztár újból kiürüljön, s akkor a legjobb akarat is megtöri a lehetlenség előtt. A „Reform“ Tisza Kálmán felülkerekedését az országra káros és vészthozónak tartja, s aztán részletbe nem bocsátkozva azt mondja: hogy komolyabb politikára és szakértőbb politikusokra van Magyarországnak szüksége, mint azok, kik a balpárt zászlójában feltalálhatók. Nem dob és riadó-kürt, hanem ész és szorgalmas munka kell itt a gátra. Nem jobbpárt, balpárt, hanem hazafias egyetértés és áldozatkészség szükséges nekünk magyaroknak, ha államunkat fönn tartani kívánjuk.

Igy szólnak hazai lapjaink, s ha ezen általános küzdelemben hazánk alkotmányos tovább fennállásáért a vidék is belesodortatott, s hazafiai gondoktól üzetve, s hazaszeretet által lelkesítve összejöveteleket tart s tanácskozik a mód és eszközök felett, a melyek által állami pénzügyeink rendbehozatala lehetséges lenne, azt csakis pártolni és helyeselni tudjuk.

Nem oszthatjuk azonban azt, hogy, ha az ily összejövetelek külön pártalkításokra használatnak fel. Különösön pedig nem helyeselhetjük a sz.-régeni programot, mely magyar nemzeti párt alakítására hív fel.

Hazánkban magyar nemzeti párt nem létezhet, arra nincsen szükség. Az alkotmány, a kormány, elég garantiát nyújt arra, hogy Magyarország magyar állam, ebben tehát nem lehet külön magyar párt, mely separatisticus tendenciákat feltételez, s praesumálja létjogosultságát a többi nemzetiségek pártá alakulásának is, a melyet azonban határozottan tagadunk.

Ez okból örömmel értesültünk arról, hogy a tegnap városunkban tartott gyűlés elejtette a nemzetiségi párt elnevezést, s elhatározta, hogy minden pártszínezet nélkül komoly hazafiai buzgalommal a haza bajai orvoslásának módjai felett tanácskozzanak közelebbről Kolozsvárt.

Mindezek a válság mielőbbi kitörésének előhírnökei. Győzzön bár melyik párt, csak hazafias és képes legyen a kormányzásra, bizonyosan az egész ország megmentőjét fogja benne tisztelni.

## Országgyűlés.

November 23-kán: Elnök benyújtja Somogy megye kérvényét a katonai elhelyezés tárgyában; továbbá: Fáy Béla, gödöllői képviselő, megbízó-levelét; továbbá: Kresztich Miklós horváth képviselőnek kérvényét négy heti szabadság-idő megadása és az adóügyi bizottsági tagságról való fölmentése iránt.

A kérvénynek hely adatik.

Az elnök jelenti továbbá, hogy az állam és egyház közti viszony szabályozására kiküldött bizottság elnökül Házmán Ferenczet, jegyzővé Molnár Aladárt választá meg.

Zsedényi Ede kérvényt nyújt be a tanítók nyugdíjazása tárgyában, továbbá Szepesmegye több községének kérvényét a közjegyzők intézményének eltörlése tárgyában; Tisza Kálmán beadja a budapesti orvosi kör kérvényét a jövedelmi adó tárgyában; Wahrmann Mór a molnárok kérvényét a nyilvános számadással tartozó társulatokra kivetett adó tárgyában; Oláh Gyula a budapesti orvos-egylet kérvényét a jövedelem-adó tárgyában; Kiss János az „összes haza polgárai“ nevében a szathmári függetlenségi kör kérvényét az adóföllemelés ellen; Horn Ede a terézvárosi kör kérvényét a kereseti adó tárgyában. Kérvényt nyújt be még Nemes Nándor gróf is.

A kérvények a kérvényi bizottsághoz útasíttatnak.

Csiky Sándor: Mielőtt a képviselőház a főrendiház üzeneteit tárgyalni kezdené, egy indítványt akar benyújtani, mely azon a kérdésem alapul, hogy megegyezik-e a 48-diki törvényekkel, hogy a főrendek, kik csak magukat képviselik s kik a maguk részére az oroszán részt már a képviselőválasztásoknál kivették, itt több rendbeli üzeneteket válthassanak.

Neki az a meggyőződése, hogy ha a főrendiháznak joga van kétszer üzenetet váltani, joga van tizenkétszer is tenni ezt, sőt üzeneteinek számát ezerre is szaporíthatja. Hisz, ha ez áll, akkor néhány gróf, báró és püspök megakadályozhatja az ország haladását és a népképviselő önámítás. Nem hagyhatja továbbá figyelmen kívül azt is, hogy a főispánok most már kormányközégek és így nem egyeztetethető össze a képviselőház méltóságával, hogy kormányhivatalnokok változtassák meg a képviselőház határozatait. Indítványozza tehát, hogy a főrendek üzeneteit tárgyalva és a módosításokat mellőzve, a képviselőház eddigi megállapodását külön föliratban terjessze ő Felsége elé, szentesítés alá. Egyúttal határozati javaslatot nyújt be, mely oda útasítja a belügyminisztert, hogy még ez ülészakban is terjesszen be javaslatot a főrendiháznak népképviselői alapon rendezése iránt.

A ház többsége nem kívánta az indítványt kinyomatni.

November 24-én Tisza Kálmánnak a főrendiház ellen tartott filippikája nagy föltűnést okozott a házban, s bár a baloldal által helyesléssel fogadtatott, visszatetszést fog szülni okvetlenül sok helyütt.

Tiszának egyben-másban igaza volt. Igaza volt, midőn a mágnások magyartalanságát ostorozta; s igaza, midőn a főrendiház reformját sürgette; de nem volt illő Tiszától a modor, mely-



ben a parlament egyik házáról nyilatkozott, a szemrehányások, melyekkel nyílt ülésben a főrendeket illette és nem volt politikus tőle a fenyegetés, hogy majd lesz egy reformképes képviselőház, mely a főrendiházat reformálni fogja, mert erre kettő a felelet, az, hogy van az alsóháznak elég söpörni valója a maga kapuja előtt reformálja csak előbb önmagát; másodsor pedig az, hogy a főrendiház reformja ésszerűleg a főrendek iniciatívája köréhez tartozik. Különben oly felszólalások, mint a Tiszáé ma, igen alkalmasok arra, hogy a főrendi urak apathiáját fölrázzák s őket arra indítsák, hogy a trónbeszéd értelmében csakugyan javaslatot dolgozzanak ki a felsőház reformjáról, mielőtt valamely néptribun fölkel s törvényhozói jogait elkobozza.

Kasper, Horváth Gyula, Babes, Tisza, Irányi és Szapáry belügyér beszédei után az erdélyi census a főrendek módosítása szerint immár végérvényesen elfogadtatott.

Ezután a közjegyzői okiratok nyelvkérdése jött ismét szőnyegre s alkalmat szolgáltatott Bauszner Guidónak németeskedni. Pauler és Tisza felszólalásai után a főrendiház szövegezése elfogadtatott.

Nov. 25-kén: A képviselőház mai ülésén hamar tülesett a napirenden, melyen a közigazgatási bizottság megválasztása és a kérvények tárgyalása állott. Vita, ugyszólván, nem is volt, csak a hétfalusi magyar lutheránusok kérvényénél egy magyar kerülethez való csatoltatásuk iránt szólalt fel Trefort miniszter, kijelentvén, hogy e tárgyban már intézkedett s végleges elhatározása előtt még csak a n.-szebeni consistoriumot hall-

gatja meg; különben biztosította a házat, hogy eljárását a törvények s hazánk politikai és vallási érdekei fogják szabályozni. A napirend előtt a közlekedési miniszter felelt Brogyányi Vincze interpellációjára, melyet a vágszabályozási volt miniszteri biztos fölmentése tárgyában intézett hozzá. A válasz úgy a házat, mint az interpellálót kielégítette.

## Jogi szemle.

### Ismét az örökösödési eljárás.

Ismerjük és többször volt szó már lapunkban is az 1868. 54. törvénycikknek az örökösödést szabályozó részéről. Sajnosan kell bevallanunk, hogy az egész örökösödési eljárásról még jót nem irhattunk; oly hiányos és selejtes szerkezetű az, hogy szak- és nem szaklapok többször, több hasábot foglaló cikksorozattal igyekeztek annak hiányait kimutatni, s hogy ezek még most sem értek véget, ez azt mutatja, hogy a törvény hiányai majdnem kiaknázhatalmak, s hogy e bajon segíteni kell.

Nincs okunk azon nézetünket ismételtelen is ki nem mondani, hogy azok, kik az 1868. 54. t.-cikknek örökösödési eljárásra vonatkozó részét szerkesztették, a hagyatéki eljárással gyakorlatilag nem foglalkoztak. Hiszszük, hogy olvastak, elmélkedtek fölöle; de gyakorlati ismeretük az általuk szerkesztett törvény által szabályozott eljárásról nem volt. Pedig az elméletnek a gyakorlat gyakran oly nehézségeket gördít elébe, hogy az nem kivihető; s ha mégis kötelező erejűvé tétetik, csak zavart és bajt idéz elő.

Az örökösödési eljárást szabályozó törvények több szakértő által szellőztetett hiányai ekozzák azon bábeli zavart, mely ez eljárás körül uralkodik; a hány bíróság csaknem annyiféleképp intéztetik ez eljárás, és az egy és ugyanazon törvényszék területén lévő járás-

bíróságok is különböző módon tárgyalják a hagyatékot, s ezen rendszertelenség ép oly otthonos az árvaiszékek, mint a bíróságoknál.

Például: vannak esetek, hogy a hagyaték tárgyat csupán ingatlan, vagy pedig vegyesen: ingó és ingatlan vagyon képezi; a hagyatéki eljárást majd az illető járásbíróság, majd a kir. törvényszék teljesíti a szerint, a mint a járásbíróság-, vagy törvényszéknél kérelmezik s szorgalmazzák az érdekelt felek, annak folyamba tételét és elintézését.

Más helyeken, kivétel nélkül, minden hagyatékot a járásbíróságok tárgyalnak: más helyeken ismét a járásbíróságok az 1868. 54. t.-cikk 583. §-ának azon értelmezést adják, hogy ők csupán az ingókból álló hagyatékra nézve illetékesek; s oly esetekben, hől a hagyaték tárgyat ingatlanok is képezik, vonakodnak az eljárástól, s az ily hagyatékra vonatkozó iratokat beküldik a törvényszékhez. Legtöbb törvényszék azonban a járásbíróságok hatáskörébe sorolván a hagyatéki tárgyalásokat, visszaküldi az iratokat az azt beterjesztő járásbírósághoz: ez magában véve szép multság ugyan, csak hogy az ebből eredt gyakori illetékességi összeütközés, a bíróságoknak nem kevés idejük s a feleknek nem kevés bosszúságuk s gyakran kárukba került és kerül mai napig is.

Némely járásbírósági területen a hagyatéki leltározást a községi bíró, vagy jegyző, máshol a végrehajtókhoz kiadott igazságügyminiszteri rendelet 12. §-a folytán a végrehajtók; a harmadik helyen ismét a szolgálati utasítás 41. §-a értelménél fogva a járás-, vagy aljárásbírák teljesítik.

A hagyatéki leltározást szabályozó miniszteri rendeletekre vonatkozólag nem tartjuk fölöslegesnek megjegyezni, hogy azon jogelvből kiindulva: „lex posterior, derogat priori“ az utóbb kibocsátott szolgálati utasítás 41. §-a, mely szerint a járás-, vagy aljárásbírák hivatják a hagyatékok leltározására, hatályon kívül helyezi ugyan a bírósági végrehajtókhoz kiadott miniszteri utasítás 12-ik §-át, mely a végrehajtók teendői közé sorozza a hagyatékok leltározását; tehát a szolgálati utasítás

## TÁRCZA.

### A halálraitélt.

(Folytatása és vége.)

Senki se képzelje, hogy a gyilkossal azon elv szerint bánánk: „szemet szemért, fogat fogért“ és hogy úgy bánjunk vele, miként az másokkal bánt. Ő nem mondta áldozatának előre, hogy ennyi, vagy annyi nap mulva egy bizonyos órában okvetlenül meg fog halni; ő e célból áldozatát nem zárta egy sötét, áthatlan czellába és nem őriztette éjjel nappal, hogy el ne szökjék, vagy hogy önmagát ki ne végezhesse. — Ezen idő alatt a gyilkos legalább ötzázszoros halált szenved. — A félelmetlen, s a halállal szembeálló hősök, kik hideg vérrrel és bátorsággal meghalnak, a mesék országába és a szinpadokra tartoznak, hol a közönség valami szokatlan eszményiest, nagyszerűt és hősiest vár tőlük. A börtönfelügyelő, ki mindig az elítélt börtönében tartózkodik, hogy azt az öngyilkosságban megakadályozza és hogy a reggeltől összetolakodott közönségnek megőrizze, mit sem tud az ily hősiességről és ha néha egy istentagadó kacagás az istenkérés helyett fölhangzik is, egyetlen ember sem hívja ki az Istent.

„Én halálra ítélteket csaknem mindennemű lelki állapotban ismertem — a kétségbeesés tompa érzéketlenségébe esve, nyugalom nélkül, dühösen, rosz indulatban, sőt csaknem tettetett ölczelődén, — mely minden állapot közt a legiszonyubb, s legkínosabb; de czelláikban, velem s a felügyelővel egyedül, egyik sem volt valóban hős, s egyik sem ment a büntetés mérséklése, vagy a kegyelem reményétől. Csak két eset — melyek egyszerre fordultak elő — ellentéteik, hasonlatosságaik miatt akarok bővebben előterjeszteni.“ Mi kissé rövidebb alakban adjuk elő.

B. Mari saját testyérének megmérgezése végett, kinek férje után ördögies szerelemmel viseltetett, bár alig érte el a leányi serdült kort, halálra volt ítélve. Midőn őt először látogatám, még mintegy hét napja volt az életre.

Elbeszélte nekem, hogy ironnal egy papirkán kiszámította, hány percet tesz ki ezen idő. Én soká és élénken beszéltem hozzá. Midőn elhagyám, fájdalmasan kiáltá: „A perczekből százhusz elveszett!“ Ápolónéja beszélte, hogy a börtönóra minden ütésére hangosan fel-

kiáltott és minden reggel fölébredése után azonnal az időt kérdezte, hogy jajgasson és kiáltson, ha később volt, mint ő várta. Szűk czellában, kis padlás ablakkal, a legiszonyubb kinok közt tartózkodva, a perczeket és órákat szenvedélyes fájdalommal siratta meg és gyakran kiáltá: „Óh, ha ezen órákat visszahivhatnám!“ Kivégeztetése előtt huszonnégy órával öngyilkossággal akarta azt elkerülni, de megtudtam később, hogy e kísérletet a meghiusztatás reményében tette, hogy azzal talán részvétet gerjeszt. Az ápolónő, én, az igazgató, s a paranesnok mindnyájan a kérő kétségbeesés őrült dühével támadtattunk meg, hogy kegyelmet, vagy elhalasztást eszközölnénk ki. Nehányszor bűnbánólag, áhitatosan és megtörve látszék rám hallgatni, de csakhamar elárulta ennek indító okát, midőn távozásomkor körül ölelt, mondván: Nemde ön mondja, hogy most már bűnbánó vagyok, s hogy e pillanattól bűnnélküli életet élek?

Mindenki, kinek e téren némi tapasztalása van, tudja mily esztelen azon állítás, hogy a börtön, vagy a büntetelmunka, vagy más az egész életen át tartó kín, a halálra ítélt gonosztevőre nézve nem nagy kegyelem. Férfi és női gonosztevők egyenlően félnek attól. Utóbbiak gyakran szilárdabbnak látszanak, mert a gyorsabban bekövetkező levertséget és az abból következő némaságot önmegadásnak tartják. B. Mari, ki fiatal és rendkívül erős volt, nem élvezte e némaság jótékonyágát. Ő folyvást megmentésről és a kegyelmes királynőről kiáltozott. Ha csak az tudná, ha kinjait valaki csak pillanatig érezné, nem lehetne, nem volna szabad meghalnia.

A mennyiszer czellája ajtaja fölnyílt, fölugrott és szemeit, s füleit reményteljes élénkséggel hegyezte a kegyelem szavának felfogása végett. Más alkalommal a legkisebb részleteket kikérdezte, hogy miként történik az és hol történik. Soha sem nevezte az ítélet végrehajtását másként, mint ezen szócskával: az. Gyakran beszélt álmairól, gyermeksége és ártatlansága napjairól és jeleneteiről és ilyenkor végtelen kinok iszonyu görcseivel tört ki. A halála előtti éjt czellája vasrostélyzata előtt töltötte, a csillagok és a teljes szépségű világtól búcsút véve. A vérpadtól mindig a börtönfelé visszatekintett, honnét egyedül érkezhett a kegyelmi hír. Végre arcza eltakartatott, gyöngébb hangja elfojtatott, — a bárd által.

S. Róbert betörés és gyilkosság miatt kötél általi halálra ítélve, sorsát nyugodtan látszék várni, kegyelemre nem számítva. Mindig tiszteltre méltólag, s panasznál nélkül találtam. Minden vallási dologban teljesen tudatlan, s járatlan volt, azonban a legtöbb ilyféle tu-

datlanoktól különbözve, tiszteletreméltó igyekezetet tanúsított a felfogásra, önmaga vigasztalására és az éghez elkészítetésre. Csak az bántotta, hogy utódainak mit sem hagyott hátra. Végre valami eszközt vélt kigondolhatni. Engedélyt kapott, hogy egy bonczoló-tanárral beszélhessen, ki hullákat szokott venni, hogy hulláját eladja neki. A boncztanár a kivégeztetés előtti este jött hozzá és alkudozott vele. Miután a test nem tartozott hozzám, nem is törődtem vele, azonban hallottam, midőn a tudór ur az ajánlatot el nem fogadta és mit sem ígért. A legközelebbi napon S. Róbert a börtön előtt felakasztatott és eltemettetett. Én őt az utolsó pillanatig kísértem, vigasztaltam és nyugodt, higgadt, férfiasnak találtam a nélkül, hogy a büntetés mérséklésére, vagy kegyelemre reményt táplált volna. És mégis ezen esetről is csalódtam.

Midőn néhány hét mulva a boncztanárral egy társaságban találkoztam, megmondotta okait, hogy miért nem vette meg S. Róbertnek különben értékes hulláját. A dolog az, — mondá — hogy én e ficzkó hulláját már előbb megvettem, azonban ő csalással megszökött tőlem. Ő már egy izben, két év előtt fölakasztatott, s mint hulla hozzám hozatott. Éjjel csaknem halálra ijesztette nőmet, midőn ismét magához jött és fölkel. Miután én nem hóhér, hanem orvos vagyok, felgyógyítottam a bika erős nyaku ficzkót és tizenégy nap mulva teljesen fölépülve eleresztettem. Megígérte, hogy a tiz fontot, melyet érte nejjének fizettem, becsülettel visszahozandja. De ő nemcsak szavát meg nem tartotta, hanem másodsor is rá akart szedni. Egy szép példa az „elíjesztési elméhez.“ Másodsor nem akartam érte fizetni, mégis megkaptam őt és meg is találtam; miért volt oly higgadt, mint ön állítá? Ez alkalommal nem bízta magát a véletlenre, mely a multkor a kötélesomó megtágulása által életét megmentette, hanem ezuttal egy ezüst csővel látta el magát. Ön látja, hogy azt képzelte ő, hogy felakasztatván a hóhérnak adatik át. Ily ezüst csövet már több nyakban találtam. Ismeretes, hogy a nagy gonosztevők erősen hisznek az ily csövek hasznában, habár soha egyik sem használt, s nem is használhat. Midőn ajánlatát elutasítottam, az örrel beszélt, hogy az ássa ki őt. Az ör megtette és én közönséges árért megkaptam a hullát.

Igy ezen egyetlen esetben is, melyben a börtöni lelkes erő és halálos bátorságot vélt találni, az életbenmaradás titkos reménye szolgált indokul. A bűnös az államnak saját bünténye és pedig kétszeres, ha az állitól az állam javára kivégeztetik.



rendelete tekinthető érvényben levőnek. Ugyde, ha azt minden járásbírósnál rendszeresen követnék, különösen ahol a járás szélesen kiterjedő területtel bír, s a községek a székhelytől távol esnek s a járásbírók rendszeren leltározni járnának; kérdjük mi: akadna-e idő, a többi per-lyek elintézése, kihágás és bűnvizsgálatok teljesítésére?

De, folytatva az örökösödési eljárás terén divatozó eltérő szokásokat; az is megemlítendő, hogy némely járásbírósnál a hagyatékot a helyszínen tárgyalja, mások ellenben berendelik a feleket a székhelyre; néhol az egyezségileg elintéztet iratokat a járásbírósnál az árvaik székhelyre, máshol ellenben a törvényszékhez mutatják be. Továbbá, néhol az előleges intézkedésekhez tartozónak vélik a járásbírósnál az egyezség nem sikerülése esetében a perre útasítást is; s a perre útasító végzés meghozatala után terjesztetnek be a kellőképpen felszerelt iratok a törvényszékhez, máshol azonban a járásbírósnál a perre útasítást az illető törvényszékek munka-köréhez számítják s annak tartják fenn.

(Folytatása köv.)

MAROS-VÁSÁRHELYTT, 1874. nov. 27.

Tekintetes szerkesztő úr!

Becses lapjában több ízben volt már a nálunk oly méltán odiosus, s a félszeg kezelés mellett még odiosabbá vált közevetvám kérdése szellőztetve; úgy látszik azonban, az illetők vagy nem akarják, vagy nem tudják méltányolni a naponként fölmerülő visszaélések iránti panaszokat.

Ha már reánk tukmálták a város bölcssei e minden tekintetben méltánytalan s csak nem elviselhetetlenné vált adómetet, ügyelnének legalább a kezelésre s ne engednék, hogy egy-egy ember, a kérlelhetetlen vámos kapi körmei közé jusson.

Bizony, fátális egy állapot! Fizetjük a túlságig esigázott közevetvámot s járunk olyan közeveten, milyen még csak a Belzebub országában létezhetik; az alakulóban levő járda kérdése ép becses lapja után eléggé ismeretes, jobb lesz erről nem is szólni.

Hanem annyit csakugyan joggal megkívánunk városunk pryncipálisaitól, hogy az előírt s úgy tudom szép nyomtatásban is meglevő árszabályzatot pontosan megtartassák, talán ekkor még sem történnének olynemű visszaélések, mint történt közelebből velem is, kinek egy-két marhácska által vont szekeren levő alig 30 kr. értékű zabszalmáját, 28 — mondó: huszonnyolcz krig vámolta meg a kérlelhetetlen vámos.

Boszantott a dolog; s kit ne boszantott volna ez eljárás? folyamodtam a rendőrséghez, honnan breviter a városi nyilvántartóhoz lettem útasítva.

Folyamodtam tehát a nyilvántartó úrhoz, szégyenlettem annyiban hagyni a dolgot; rösteltem, hogy először is eltévesztém az illetékes forumot.

A nyilvántartó úr — azt hiszem minden nyomozat nélkül — helyesnek ítélte a vámos eljárását.

Tovább nem volt hova folyamodni; az ily ügyekben, azt mondják, nincs appellativu forum.

Megnugodtam a 28 kr. vámmal; a szalma 2 krral ért többet a vámnál.

Bizony fátális állapot!

Ne csodálkozzunk aztán, ha ily eljárás mellett gabnakereskedésünk csak vánszorog; tudok tekintélyes vidéki gazdákat, kik absolute nem hoznak semmit piacunkra; méltányosság iránti érzetük nem engedi, hogy alávéssék magukat e tatár eljárásnak.

Szerkesztő úr lapjában mindig tér volt adva a visszaélések iránti felszólalásoknak; biztosítom, ha némely uraknak nem is tetszik a „galiba,” a nagy közönség tesszéssel fogadja a gyomként termő félszegség ostorozásait.

Ha becses lapjában is el lennének zárva sérelmeinkkel, mehetnének Poncziusztól Pilátusig, reánk sem hederiténének. \*)

Igaz hive: egy, a méltatlanságot nem tűrő barátja.

Maros mellől 1874. aug. hóban.

A Bethlentianum fehervár-n.-enyedi collegium neántsádvirág.  
(Folytatás.)

g) Tanusítva van iratom majd minden lapján, menyire parancsolják nemzetiségi, vallásos és önfenntartási érdekünk, úgy vallásfelekezetünk hívóinek, valamint a

\*) Az ilynemű nyilatkozatoknak készséggel engedünk helyet, mert akárhányszor szólottunk magunk is a vámosok önkénye ellen, a nélkül, hogy valami javulást észlelnénk. A közevet roszasága az utczák tisztátalanságáról ez úttal hallgatunk; hála Istennek! tegnap óta félszemes hó esett, mi eltakarja ez iránti sérelmeinket.  
Szerk.

magyar kormánynak, hogy a vármegyékbeli közép- és polgári osztály, az egész székelység, különösen Háromszék, meg az egész magyar alsóbb néposztály gyermekei, nemzeti, nemzetiségünk fenntartói könnyű tanulásuk, nemzeti szellemben neveltetésük és a mindennapivá vált kivándorlások megakadályozása érdekében N.-Enyeden, az ország közép pontján már létező főiskolának mennyiben hiányos is volna minden tanulmányok ágaiban teljesen kiegészítettése, minden, nemzetünk előhaladására és főlényben tartására ez idő szerint szükséges tudományok alaposan és gyakorlati rendszerrel, meg szükséges szigor alkalmazásával itten taníttassanak. Ezen intézet két százados ingyen nevelője az Erdélyben annyiszor üldözött, kirabolt és legyilkolt szegényebb sorsu nemzetfeleinknek, a háládatos emlék átszállott a maradékra is, ide tódulna minden tudományosságot és mivelődést nemzeti létfenntartásnak most már az egyes szegény kunyhókban is hívó magyar ember gyermekei, csak ne vonjuk meg a segédelmet a szegénytől s kövessük azon nemes elvet, melyet a nagy Bethlen és áldásos tetteiben követő alapítók, meg az ország rendei az 1630. és 1631. évekből az Approb. Const. I. k. III. czikke III-dik szakaszában megörökítettek.

h) Bebizonyítam épen a fennebbi okból mellőzhetetlen szükségességét annak, hogy a nagy-enyedi főiskola minden alapítványlevelei, végrendeletei tartalmulag, a jövedelmeket határozottan tanusító kimutatásokkal együtt össze- és idő szerinti rendbe szedve, egy néhány száz példányban kinyomtatandók; az érdeklődő szülőknak, tanulóknak a kiadási költségek fedezéséig való árban, most és ezután minden ötödik évben elárusítandók. Világosságot és biztonságot örökítend ezen eljárás; de épen ebből folyólag.

i) Mert e tanintézetnek kötelessége, rendeltetése erdélyi országrészünkbeli szegény tanulókat segíteni, kinevelni; bebizonyítam szükségességét annak is, hogy tanítás és nevelés céljával össze nem egyeztetendő, most a tanintézet előjárósága általi közvetlen és a neveltetési alapokat főlemészto gazdaságfolytatás; hanem, miután minden jószágok felszerelve, jól mívelve vannak; miután minden jövedelmező épületek, ezekkel összekötött jogok és jövedelmi források rendszeresen föllállítva, biztosítva és rendbeszedve vannak, kötelessége a gondnoki és tanári karnak mindezeket azonnal haszonbérbe és pedig közárverés útján és mentől több évekig, biztos bérloknak adni; és az e célarányos úton megtakarított számos ezereket a tanulóiintézet- és tanulóknak fölvirágzására, jutalmakkal ellátására és kineveltetésükre fordítani.

k) Bebizonyítam végtére, Nagy-Enyed városának és lakosainak teljesen alkalmas és képesített voltukat a Bethlen főtanoda növendékei és tanárai örökös lakozási és társalgási helyül, nemzeti, vallásos és a közmivelődés érdekében csak Nagy-Enyeden, ezen intézetnek fennállási szükségességét. A melyet többre fejleszteni, erre hivatott és képességgel is bíró előjárói és vezetői szoros kötelessége. Én csak azt teljesítettem, a mit, mint e környék szülőitjének és a főtanoda neveltjének kötelessége lesz vala teljesíteni bárkinek. És miután ez ügybeni mindenek közt első föllépésemet nem csak elismerés, hanem a legjelesebb országos lapok és országrészünkbeli valláskövetőink nagy többsége, a főgyházi tanács és kerületi gyűléshez pártoló nyilatkozatai indokával találkozott és törvényes ellenvélemény alig képzelhető; kötelességemnek tartom, mint Jézus tisztított tanának követője: egyetértésre és baráti őszinte egység létesítésére hívni és kérni fel az ellenvéleményen lévő néhány urakat, ne csak fenntartsuk, hanem tökéletesbitsük a Bethlen n.-enyedi főiskolát, ezzel nemzetünk a megyei és székelyföldön levő magyar nemzetfeleinknek tartozunk; itt is legyen felsőbb tudományokat teljesen kifejtő tanintézetünk, a melyhez minden szegény, közép- és polgári osztályabeli fiai nemzetünknek hozzáférhessen; egységet teremtsünk és tartsunk fenn, így, úgy anyagi, valamint szellemi tekintetben bevehetetlenek fennállásunknak védőbástyái: nemzetiségünk és vallásunk; mert különben Vörösmarty mondata a Zsigmond király által legyilkoltatott 30 bujdosó nemes, törvényeinket védő hősök egyikével — Kontal — reánk:

„Szépen ragyogtok szép hazám egén,

Boldog világ dicső csillagzati.

S a mely uralkodik fölöttetek,

Az esthajnal tűz lángja el nem öl;

Békével álltok s a nagyobb megett

Van a kicsinnek pálya s fényköre,

S ezer közül csak néha rész el egy,

Ha léte útját végig járta már.

Oh, volna bár úgy itt is, a nagyobb

Hagyná ragyogni a kicsinyt, s együtt

Csillogva futnák békés útjokat;

Mi lennél akkor nemzetem, hazám!?”

Vagy igaz marad a nagy Hunyadi sirja felett örömben tomboló Gara-, Giskra- és Bánfira a Nándor váránál megvert török reánk nézve végzetteljes jellemzése:

„Ezek bizonynyal ősi magyarok,

Mert egymást gyűlölik, s a legnagyobb

Magyarnak sirját lábukkal tapodják.

Kétlettük eddig, hogy meghalt a hős;

Azt gondolók: esel. Most már bizonyos,

Ha élne, honfiak vernék agyon:

Mért volt nagyobb náluknál és dicsőbb?

Soha jobban! büszke, dölyfös magyarok,

Majd nemsokára oly hadat hozunk,

Hogy hireteknek hamya sem marad.

És im, a zászló, melynek lobogása

Hűsszor hozott ránk félelmet, halált;

Igaz hívók! ha most ezt elvihetném,

Hozzánk szegődnék tán a diadal.

Nem őrzi a sirt senki, én merészelem.”

(Folytatása és vége köv.)

## A közönség köréből. \*)

Értésünkre esett, miként szász-régeni királyi járásbírósnál telekkönyvvezető: Mártonffy Ignác úr ellen a m.-vásárhelyi kir. törvényszéki elnökséghez bizonyos egyén több vádakát jelentett be; jelesen, hogy ő a felek irányában goromba volna s hivatalos eljárásaiért magát megfizettetné!

Alólírtak, kik részint hivatalos állásunknál fogva, részint magán érdekeink tekintetéből a szász-régeni kir. járásbírósnál telekkönyvi irodájában csaknem naponta megfordulunk és a tisztelt telekkönyvvezető úrral nem csak mindannyiszor érintkezünk, de mások irányában eljárását és bánásmódját is figyelemmel kísérhetjük; az igazság és méltányosság érdekében kötelességünknek tartjuk kinyilatkoztatni, hogy mi a vádaknak azon részét, mintha Mártonffy Ignác úr a telekkönyvi ügyekben hozzá forduló felekkel gorombán bána, vagy bánt volna, és hogy hivatalos eljárásaiért jutalmat, vagy megfizettetést kívánt volna, teljes rágalomnak nyilváníttuk; annyival is inkább, mert nevezett telekkönyvvezető úr nem csak irányunkban, úgy hivatalos irodájában, mint azonkívül a leghumánusabb és előzékenyebb modorban fogadott, melyet mások irányában is akárhányszor tapasztaltunk; de a meg nem fizethető útbaigazítások- és tanácsaiért, soha egy fillért is el nem fogadott.

Általában mi, nevezett telekkönyvvezető urat, egy szerény jellemű, előzékeny bánásmódu, mivel és szakértő egyénnek tapasztaltuk, és vidékünkre nézve jelen hivatalra lett kineveztetését „nyereménynek tartjuk;“ minél fogva, ámbár az ellene tett feladások indokait nem ismerjük és azokat legfőlebb személyes boszúból eredettnak tekinthetjük.

Óhajtjuk, hogy e tárgyban — ha fegyelmi eljárás szükségessége elrendeltetnék — mi is kikérdeztessünk, miután a már város. nkban is elterjedt vádakát törvényesen megczáfoltaknak és az igazság kiderítése után a megtámadott hivatalnok becsületét helyreállítottak szeretnők látni!

Szász-Régen, 1874. október 14.

Gámán Károly, m. p., ügyvéd. Orbonás Mihály, m. p., h. ügyvéd. Prohászha Albert, m. p., rendőri alkapitány. Simay Gergely, m. p., kereskedő. Altnzer József, m. p., h. ügyvéd és városi tanácsos. From Traugott, m. p., árvaiszéki elnök. Farkas Mihály, m. p. Dr. Wermescher Emil Ödön, m. p., tisztii ügyész és hites ügyvéd.

## K ü l f ö l d.

Királyné ő felsége e hó 26-án Gödöllőre utazott, király ő felsége is közelebből oda fog menni.

Banhaus kereskedemi miniszter vasuti exposéját a börze kedvezően fogadta. A nov. 25-ki bécsi lapok mind evel foglalkoznak. A „Presse“ és a „Fremdenblatt“ helyeslik a kormány programját. A „Neue Freie Presse“ roszolja a vasútépítések megszorítását, azonban üdvözlí a kormány azon ígérétét, hogy rendszeres vasuti politikáról programot fog előterjeszteni. A „Tagesblatt“ panaszkodik az 1875. év elveszése miatt Ausztria gazdá-

\*) Ezen közleményért csak a sajtóhatósággal szemben vállalunk felelősséget.

Szerk.



szati fejlődését illetőleg. A „Deutsche Zeitung“ a miniszteri exposé-t úgy tekinti, mint semmittevési programot, melynek a képviselőház elősegítéséhez járul.

A „Tagesblatt“ jelenti a Creditanstalt alelnöke Stummertnek e hó 25-én történt halálát.

Gróf Arnim fogsága nov. 25-ki hírek szerint hétfő óta megkönnyebbítettett, s megengedtetett, hogy kastélyát felügyelet nélkül is elhagyhassa, mely szabadsalommal a gróf gyakran él.

Párizsból e hó 25-éről érkezett távirati hírek szerint Duvernois Clement császárság alatti miniszter a spanyol földhitelbank ügyében elkövetett csalásért 2 évi fogságra és 500 frt pénzbírságra ítéltetett, bűntársai hasonlóan elítéltek.

Az orosz császárné a párizsi északi indóháznál nagy pompával, s rokonszenvi nyilatkozatokkal fogadtattott. A császárné gyengékedik, de Mac-Mahont fogadni fogja; csak kedden vagy szerdán fog Párisból elutazni.

Londonból e hó 25-ről írják, hogy Franciaország az egyiptomi bírósági szervezet reformjába beleegyezett. Az erre vonatkozó egyesség, mely már alá van írva, a nemzetgyűlés elejébe fog terjesztetni.

A Carlisták e hó 25-én San-Marcial ostromától visszaverettek.

## Hirrovat.

— **Nyéki szintársulata** mind nagyobb és nagyobb tért hódít a közönség pártolásában, s az első bérlet lejártával i. év decz. 3-án a második bérlet veendi kezdetét. Első eset, hogy vidéki szintársulat ekkora figyelemben részesüljön, mi mindenesetre annak jele, hogy e társulat, valamennyi eddig városunkban megfordult vidéki szintársulatot felül mul. A második bérlet az „Erdőszépe“ című színművel veendi kezdetét; ajánljuk színezeinket a közönség további pártfogásába.

— **D.-Szt.-Mártonból** írják, hogy ott Nagy Mihály számban és tehetségben lepadt társulata foglalta el Thalia templomát; a közönség — mint értesítenek — igyekszik a pártolásra nézve megtenni a lehető, de a társulat maga nagyon sok kívánni valót hagy fenn.

— **A jogász-egylet** tegnapelőtt tartotta ez évi utolsó rendes ülését. Gyárfás József kir. törvényszéki bíró úrnak, az Apáthi-féle kereskedelmi törvénytervezet módosítása iránt beadott indítványa némi módosítással elfogadtatván, annak a közgyűlés elé leendő juttatása ment határozatba. Tehát három nevezetes indítvány fogja az évi közgyűlés tevékenységét igénybe venni, melyen, hogy vidéki jogászaink is minél nagyobb számban képviselve legyenek, őszintén kívánjuk.

— **Idily állapot.** Három nap óta — dacára, hogy a hold csak későre kezdi láttatni szende arcát — az estéli órákban egész városban koromzettség uralkodik; kérdésünk, hogy talán a vállalkozóvali világítási szerződés mondatott-e fel? egy félig hivatalos közegtől azon megnyugtató választ nyertük, mikép újabb rendőri intézkedés folytán, míg az utcák szemete eltakarítatik, a világítás felfüggesztése határozottatott el.

— **Rendőrségünk** kebeléből egy bizottság készül körútra, feladatuk lenne az előbbre haladott államok rendőrségi szabályainak tanulmányozása mellett meggyőződést szerezni a felől is, hogy: mikéant lehetne a mostani complicált s nagyon sok időt igénylő kezelésen egyszerűsíteni; az expeditio — legújabb és megbízható forrásból vett terve szerint — útjában az északi sarkvidéket is érinteni fogja. Szerencsés utat kívánunk.

— **Némethi Irma** k. a. a kolozsvári színház elismert drámai művésznője, jelenleg Szamosújvártt időzik Csóka szintársulatánál, hova néhány vendégszerpre nyertett meg.

— **Silencium.** Gyöngyösi Horváth Imre, budapesti ügyvéd, az igazságügyminiszterium által az ügyvédkezés gyakorlatától eltávolított.

## Törvénykezés.

A maros-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilvános ülésében az 1874-dik évi nov. 30-án és következő napjain következő ügydarabok adatnak elő

### I. Tanács polgári ügyekben.

Binder Mihály k. t. r. b. által.

Andreiu Dobra Schieb János s t. e. igénypere, Nisztor J. Chirion M. e. fekvők, Schultz K. Herbert M. s t. e. igényper, Schonauer J. Csodt Jaminfeld M. s t.

e. igényper, Radutiu J. s t. Radutiu V. e. perujítás, Veber J. s t. Jekelius H. s t. e. zálogjog, Hersch S. Schmidt M. e. 6700 frt, Popa Gl. Celián S. e. 614 frt 50 kr, Turman L. Szilágyi J. e. urbéri váltság tőke s jár., első m. börtényári társaság Dahinten K. e. végrehajtás, Dimu M. Prie T. e. adósság iránti perük.

Ferencz Károly k. t. r. b. által.

Dobó Mihály hagyatéka Földvári Alexandrin ellen 800 frt, gr. Gyulai Sámuel Veress György hagyatéka e. kártérítés, Kornea Petru Popa Tódor e. tulajdonjog, Nagy István Zsigmond István e. tulajdonjog, Pap Irimia s t. özv. Pap Gligorné e. végrendelet érvénytelenítése, Lengyel Pipás György s társai Benő Istvánné s társai ellen végr. érvényt., Székely Lajos s társai özv. ifj. Dózsa Sándorné e. végrendelet érvénytelenítése, Ambrus Endre s t. Szucs Daraffej s társai e. tulajdon, Pap A. F. a kir. kincstár e. 419 frt 94 kr iránti perük.

Csergedi János k. t. r. b. által.

Riffelt Márton Véber Mátyás e. 161 frt 60 kr, Soarle Ignác Popa Zaharia e. vásár megsemmisítés, Müller Márton Müller Johán e. birtokháborítás, Bitzi Zoltán Albu Juon e. 3 frt, Todea Tamás Todea George e. 13 frt, Ursz Juon Stoika George e. birtokháborítás, H. Pap László Szódán István e. viszh., naszodi g. cath. egyház Popa Paramon e. 40 frt, Székely János Kopolovics Izsák e. 50 frt, Binder Márton Schenker Márton e. 12 frt, kir. kincstár Fekete János e. 15 frt 12 kr, kir. kincstár Fekete István e. 15 frt 12 kr, Rába Anna Bakó Mária s társai e. 90 frt 50 kr, Beresztovszki Gusztáv Popovics Franczika e. 60 frt, Stegorean Gregor Rukán Máthé e. 80 frt, Fogarasi Gábor Molnár Tamás e. 16 frt 60 kr, Besenyő község Schvartz György e. viszh., Mátyás József Benedek György e. 260 frt, Refői Mária Dobria Nicolai e. 30 frt, Popa Juon Pap Isaila e. 210 frt, Pika George Roska George e. viszh. Balázs Moisse Dorloge Vaszilie e. 35 frt, Popenesiu Vaszi Stroila George e. 8 frt, Gancsa Toma Trimbiczas János e. 54 frt, fogarasvidéki árvaalap Gremoi Dániel e. 100 frt, kir. kincstár Alsó- és Felső Vist község e. birtok igazítás, a kir. kincstár Sárkány községe e. birtok igazítás, kir. kincstár Persány és Sárkány községe birtokigazítás, kir.

Vizsgáljatok meg mindent, s tartsátok meg a jót!

(66)

(7—24)

Számtalan esetekben jónak bizonyult s orvosi tekintélyek és magánosak tanusítványai által kintüntetett gyógyszerek.

### Dr. Miller móhnyóvény-nedve.

Leghathatós szer köhögés, mellhurut, nátha, nyálkasság, rekedtség, kezdődő tüdővész, s a gyermekek számárhurutja ellen; ezer meg ezer esetben bebizonyulva. — Egy eredeti üvegtégely ára, használati utasítással 3 nyelven 50 kr. o. é.

### Miller óvbalzsama görcsök ellen.

Törvényes vegytani elemzés szerint 1868. ápril 8-ról a növényország leghasznosabb neimeiből a legszorgalmasabban készítve, erősítő és üdítő hatásánál fogva messzire kitünőleg ismerve a gyomor és végbél nyálkassága, emésztéshiány, gyomorgyengeség, görcsös gyomorbaj, vérhas, puffadás és kólika-fájdalmak ellen. Ezenkívül leghathatós és legerősebb szer hosszúság és kimerítő betegségek ellen. Egy nagy üveg ára 1 frt 50 kr., kisebb üvegé 80 kr.

Valódi minőségben a következő raktárakban kapható: Maros-Vásárhelytt Bucher M. kereskedőnél, Aradon Tones és társánál, ugy Prener W.-nél, Balasfalván Schissel. K. gyógyszerésznél, Beszterczén Kelp F.-nél, Baróthon Libitzky M. gyógyszerésznél, Szászvároson Rekert gyógy., Gyulafehérvárt Fröhlich Gyula gyógyszerésznél, Csikszeredán Leicht F.-nél, Fogarason Steinburg I.-nél, Gy.-Ditrón Szathmári I.-nél, Gy.-Szt-Miklóson Fröhlich F.-nél, Brassóban Jekelius Nándor, Kugler Ede, Száva gyógyszerészek és Galtz G. kereskedőnél, K.-Vásárhelytt Lukács F.-nél, Kolozsvárt Binder K. gyógyszerésznél, Kovásznán Mehlík és Imre, Medgyesen Hinz A. gyógyszerésznél, Szász-Régenben Dietrich S.-nál, S.-Szt-Györgyön Csuttag és társánál, Segesvártt Teutsch I. B., Szamos-Ujvártt Csauusz J.-nél, Temesvártt Wessely M.-nél és I. Peiher gyógyszerésznél, Abrudbányán M. Vlád gyógyszerésznél.

Használati utasítás mindegyik szerhez három nyelven.

kincstár Persány és Sárkány községe e. birtokigazítás, kir. kincstár Persány és Sárkány községe e. birtokigazítás, kir. kincstár Persán és Sárkány községe e. birtokigazítás, kir. kincstár Felső Venitze e. birtokigazítás iránti perük.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő:

**KUTI ALBERT.**

Főmunkatárs:

**DOBAl ALBERT.**

(75)

(3—3)

Sz. 14270 — 1874.

polg.

### Árverezési hirdetmény.

A maros-vásárhelyi kir. törvényszék által ezennel közhirre tetetik, hogy Maros-Vásárhelytt 1874. május hava 2-án elhalt Marosi Mihály hagyatéka-hoz tartozó különbféle ingóságok és Maros-Vásárhelytt és határára fekvő következő fekvőségek u. m.:

a) a szentgyörgy-negyedben 1960. h. i. sz. a. és 999. házszám alatti épületes telek 2000 frt o. é.

b) a cserealia határrészben 3760. h. i. sz. 2-od oszt. szántó 1 hold 7 □ öl 150 frt.

c) a Bodonhegy szőlőben 4359., 4390. és 4391. h. i. sz. a szőlő 504 □ öl 15 frt.

d) a Kövesdomb nevű határrészben válskut mellékén 4611. h. i. sz. a. 2-od oszt. szántó 1 hold 159 □ öl 200 frt;

e) ugyanott 4646. h. i. sz. a. 2 hold 147 □ öl szántó 400 frt;

f) a tulsó határ felső fordulójában 5402. h. i. sz. a. 1 hold 401 □ öl szántó 150 frt;

g) a felső hosszú határrészben 1 oszt. szántó 4707. h. i. sz. a. 877 □ öl 150 frt;

h) a tulsó határ felső fordulójában 5421. h. i. sz. a. 336 □ öl kaszáló 50 frt;

i) a Holt-Marosban 5579. h. i. sz. a. 1 hold 428 □ öl 1 oszt. szántó 300 frt;

k) ugyanott 5643. h. i. sz. a. 1453 □ öl 2-od oszt. kaszáló 150 frt, az örökösök önkéntes kérése folytán, közárverezésen 1874. decz. hó 22-én d. e. 9 órakor a néhai örök-hagyónak a 999. házszám alatti házánál, el fognak adatni, a következő nevezetesebb árverezési feltételek alatt:

1-ör Az elárverezendő ingó- és ingatlan javak csak becsárokon felül fognak eladatni.

2-ör Az árverezők kötelesek bánatpénzül a becsár 10% az árverezés kezdetekor készpénzben a kiküldött biztos kezébe letenni.

3-ör A vásárló köteles a vételár felerészét azonnal a biztos kezébe befizetni, melybe a bánatpénz is beszámittatik; a más felerészét pedig az árverezés napjától számítandó 30 nap alatt a maros-vásárhelyi kir. törvényszékhez.

4-er A hagyatékhöz tartozó ingatlanok darabonként külön adatnak el, kikiáltási árak a fenti becsértékek.

A melyre a venni szándékozók meghivatnak.

A kir. törvényszéknek Maros-Vásárhelytt, 1874. november 10-én tartott üléséből.

(74)

(3—3)

Sz. 14653 — 1874.

polg.

### FELHIVÁSI HIRDETMEY.

A maros-vásárhelyi királyi törvényszék által felhivatnak mindazok, kiknek Baczka-Madarason, 1874. junius havában elhalt b. Horváth Albert ellen követelésök van, hogy követeléseiket, ezen hirdetménynek a **hírlapbani harmadszori megjelenésétől számítandó 30 nap alatt** ezen királyi törvényszékhez jelentsék be.

Maros-Vásárhelytt a kir. törvényszéknek 1874. november 17-én tartott üléséből.